

той обяснилъ на единъ посетителъ, защо той не наказва своитѣ възпитаници:

„Всичкитѣ ми деца сж добри. Ако нѣкое се разлудува, вземамъ го за ржка, отвеждамъ го настрана и му казвамъ: — Какво? — Навѣрно въ тебе има нѣщо, съ което самъ не можешъ да излѣзешъ на глава — тогава да се опитаме двама. Азъ ще ти помогна. А додето почнемъ, поразмисли хубавичко самичкътъ“.

За да отвлѣче мисълта на дѣтето отъ лошото, Будде се старае да го занимае съ интересенъ урокъ, съ полезна и интересна работа, съ гимнастика, съ игра.

Всичката работа въ селището децата вършатъ сами; тѣ дори сами, подъ надзора на опитни люде, строятъ жилища, прокарватъ пѣтища, обработватъ земята, уреждатъ градини. Децата виждатъ, че тѣ работятъ за себе си, за другаритѣ си, за обичнитѣ си ржководители, виждатъ, че и самитѣ имъ ржководители се трудятъ не по-малко отъ тѣхъ, и тѣ работятъ съ увлѣчение, толкова повече, че една работа се смѣнява съ друга и не омръзва.

Увлѣченигѣ въ работа деца не мислятъ за лудории. Тѣ обичатъ своитѣ наставници, довѣряватъ имъ се, не се страхуватъ отъ тѣхъ и сж откровени. Будде безусловно вѣрва на възпитаницитѣ си, и затова тѣ не се решаватъ да го излѣжатъ.

„Селището на Небесната планина“ расте отъ година на година. Всѣка година се издига нова кѣщичка и въ нея се заселва ново „семейство“ възпитаници.

Когато ученикътъ навърши 18 год., той е сръченъ работникъ, напуша селището и се залавя на работа.

Често възпитаницитѣ презъ цѣлия си животъ не скжсватъ връзкитѣ си съ своитѣ нѣкогашни възпитатели, обръщатъ се къмъ тѣхъ за помощ и съветъ или просто за добра дума. Будде казва, че нищо не го крепи и радва толкова, колкото, кога чуе, какъ бившитѣ му възпитаници, като напуснатъ селището и сторятъ нѣкое прегрѣшение, казватъ: „Ахъ да научи това Будде! Какъ би го наскърбило!“ И Будде се надѣва, че тази любовъ на възпитаницитѣ му къмъ него ги предпазва отъ много лоши работи.

Такива домове като „Селище на Небесната планина“ въ Дания има нѣколко, и въ тѣхъ се възпитаватъ по сжщия начинъ. Навсѣкжде възпитателитѣ се стараятъ да заобиколятъ възпитаницитѣ съ любовъ, да ги поставятъ като въ семейство, да имъ вдѣхнатъ довѣрие. Тѣ се стараятъ да ги приучатъ да обичатъ труда, доброто, всички живи сжщества, като се почне съ човѣка и се свърши съ най-малкото птиченце, бръмбарче или тревница; стараятъ се да ги приучатъ да си помагатъ единъ на другъ и особено да помагатъ на болнитѣ, сакатитѣ, слабитѣ и нещастнитѣ.

И въ други държави, особено въ Швеция, Норвегия и Швейцария има сжщо такива домове, но никжде не се работи съ такава любовъ, както тукъ.

Иска ни се да кажемъ още нѣколко думи за домоветѣ за